

EREZIA MONTANISMULUI

**CEA MAI GREA ALUNECARE
DE LA ÎNVĂȚATURA SFINTEI EVANGHELII**

Asociația Creștină „Apostoliconul” - 2019

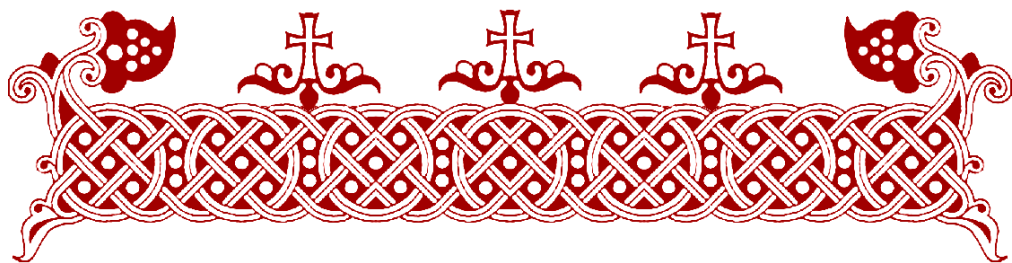
*„De la începutul făpturii, bărbat și femeie
i-a făcut Dumnezeu.” (Marcu 10, 6).*

Mântuitorul a binecuvântat Sfânta Taină a Cununiei.

Sfinții Apostoli au condamnat monahismul:

„Duhul grăiește lămurit că, în vremurile cele de apoi, unii se vor depărta de la credință, luând aminte la duhurile cele înșelătoare și la învățăturile demonilor, prin fățarnicia unor mincinoși, care sunt înfierăți în cugetul lor. Aceștia opresc de la căsătorie și de la unele bucate” (I Timotei 4, 1-3).

I. ISTORIA ȘI ARGUMENTELE EVANGHELICE CARE DEMASCĂ EREZIA ÎNTRE SECOLELE I-III.

Discuțiile interminabile și chiar obsesive despre erezia ecumenismului umbresc o mulțime de alte erezii, care sunt practicate de veacuri în „bisericele” iudeo-creștine și non-apostolești. La prima vedere, în toate cultele iudaizate se folosește termenul „Biserică Apostolească”, dar practicile lor sunt total opuse Sfintei Evanghelii. În lipsă de argumente solide, liderii cultelor sunt canonizați ca „sfinți” și așa se formează constrângerea oamenilor de peste câteva decenii sau secole, să nu aibă curajul să spună ceva împotriva cutărui „sfânt”, chiar dacă marea majoritate a canonizărilor s-au făcut de către unele Sinoade în care puterea politică a vremii a avut ultimul cuvânt. Deci, nici măcar pe jumătate într-un duh de unitate Apostolească, ci mai mult gnostică, de tipul „creștinism politic”, iar gnostic pentru multele obiceiuri și doctrine împrumutate de la păgâni sau, mai rău, adăugate tacit în capitolele Noului Testament, falsificându-se o mare parte din acesta, precum am mai argumentat în alte lucrări.

După canonizarea unor „mai puțini sfinți” din istoria creștinătății, oamenii nu mai au curajul să-i combată și ajung să meargă după învățăturile aceluia și ale urmașilor lor, chiar dacă nu coincid cu învățăturile Mântuitorului. Ecumenismul, de pildă, este o mare erezie, însă nici pe departe mai mare decât erezia montanismului. Este clar, nu există erezii mici sau mari, ci toate duc la absența mântuirii și de lucrarea Darului Sfântului Duh. Însă, raportat la amploarea de care a dat dovadă în decurs de 1700 de ani, erezia montanismului este de nenumărate ori mai profundă decât erezia ecumenismului. Însuși felul în care oamenii parcă au fost amuțiți, să nu vorbească nimic despre această erezie, ne dă de gândit cât de puternică este manipularea pe care o doresc cultele iudaizate și pseudo-creștine.

Erezia montanismului a fost denumită așa abia în secolul al II-lea, de la numele clericului care conducea structura, Montanus din Frigia (156 d.Hr.) și care a înmulțit numărul de adepți. Momentul în care această structură devine foarte vizibilă în Biserica primelor secole, este atunci când cunoscutul Tertulian a renunțat la cultul creștin-apostolic și a trecut la montanism¹. Până atunci erezia fusese anonimă în creștinism, pentru că însuși Hristos o combătuse ca o erezie.

Cei ce aveau să se numească mai târziu „montaniști”, apar pentru prima dată în Evanghelia Sfântului Apostol Matei: „Atunci au venit la El ucenicii lui Ioan, zicând: Pentru ce

¹ „Părinți și Scriitori Bisericești” (PSB), volumul 3, pag. 26, rândul 4; tip. cu binecuv. Patr. Iustinian, București 1981; tradus de prof. Nicolae Chițescu din limbă greacă.

noi postim mult, iar ucenicii Tăi nu postesc? Și Iisus le-a zis: Pot oare, nuntașii să fie triști câtă vreme mirele este cu ei? Dar vor veni zile când mirele va fi luat de la ei și atunci vor posti” (Evanghelia Goților, Matei, vers. 90-91). Aceștia erau o parte dintre ucenicii Sfântului Ioan Botezătorul, care n-au vrut să meargă după Hristos și au ales să trăiască „în post mult, necăsătorii sau despărțiți și într-un fel de nevoință”. Însă ei nu se duc la Mântuitorul să-l întrebe cum să trăiască, ci se duc să-l certe că El și Apostolii Săi nu se ostenesc precum ei, cu post mult, nesomn și în singurătate. Mândria anahoretică făcea ca ei să trăiască într-o iluzie de smerenie, prin fapte și aspre nevoințe. Aceasta se demască în contact cu Dumnezeu, când încep să-i dea sfaturi cum trebuie să fie și nu să învețe de la El cum este bine să trăiască.

Sfânta Evanghelie ne mărturisește că Sfântul Ioan nu a avut scopul de a inventa religii sau moduri de viață, ci de a pregăti calea Mântuitorului, după cum scrie: „Și învăța mulțimile zicând: cel ce are două haine să dea celui ce nu are și cel ce are bucate să facă asemenea. Să nu asupriți pe nimeni, nici să învinuiți pe nedrept, și să fiți mulțumitori. A răspuns Ioan tuturor, zicând: Eu vă botez cu apă, dar vine Cel ce este mai tare decât mine, Căruia nu sunt vrednic să-l dezleg cureaua încălțămintelor. El va vă Boteza cu Duh Sfânt, ca să curețe aria și să adune grâul în jirnița Sa. Încă și alte multe îndemnând, propovăduia poporului vestea cea bună” (Ev. Luca, vers. 91-94). Deci, aceștia nu-l ascultase pe Ioan și nu doreau să-l urmeze pe Hristos, pentru că El nu era de acord cu asceza și nevoința pe care o practicau ei.

Pe „părinții montanismului” îi menționează și Sfântul Apostol Ioan în Evanghelia sa: „Iar ei au zis către El: Ucenicii lui Ioan postesc adesea și fac rugăciuni, de asemenea și ai cărturarilor, iar ai Tăi mănâncă și beau. Iar Iisus a zis către ei: Puteți, oare, să faceți pe fiii nunții să postească, cât timp Mirele este cu ei? Dar vor veni zile când Mirele se va lua de la ei; atunci vor posti în acele zile” (Ev. Ioan, vers. 112-114). Trebuie să vedem că Hristos nu anulează postul, ci dimpotrivă, dă sfaturi cum trebuie să se postească, nu cum învață protestanții de astăzi, ci precum zice Dumnezeiasca Evanghelie: „Tu însă, când postești, unge capul tău și fața ta o spală, să nu te arăți oamenilor că postești, ci Tatăl tău Care vede în ascuns, îți va răsplăti ție.” (Ev. Matei, vers. 35). Iar de cealaltă parte, Apostolii au întemeiat Postul Răstignirii Mântuitorului, precum zice și Sfânta Evanghelie, că atunci când erau cu El nu posteau, însă când avea să nu mai fie cu ei, vor posti, după cuvintele Domnului Hristos. El nu desființează postul, ci dimpotrivă, îl înființează și îi dă forma lui plăcută de Dumnezeu, realistă și echilibrată, nicidecum exagerată sau ca o tortură pentru trup.

Patimile trupești nu se omoară cu nici un fel de nevoință, dacă acesta este motivul fals invocat de „nevoitorii” contestați de Sfânta Evanghelie, pentru că și după câteva luni de mâncat numai pâine și apă, trupul are să moară de foame, dar până în ultima clipă poftele lucrează, precum zice chiar Biblia lor, în Epistola atribuită Sfântului Apostol Iacov, dar care nu se află în „Apostolicon”: „Nimeni să nu zică, atunci când este ispitit: de la Dumnezeu sunt ispitit, pentru că Dumnezeu nu este ispitit de rele și El însuși nu ispitește pe nimeni. Ci fiecare este ispitit când este tras și momit de însăși pofta sa” (Sf. Ap. Iacob; cap. 1; vers. 13-14). Dacă omul nu-și potolește gândul prăpăstios, nu-l poate ajuta nici postul, nici rugăciunea, absolut nimic, să se descotorosească de urâciunea faptelor.

De ce le zice Mântuitorul Iisus Hristos Apostolilor Săi să-și spele fața și să ungă capul lor (pe atunci era un fel de mir parfumat, care se folosea pentru ungerea părului)? Pentru că

pseudo-ucenicii Sfântului Ioan propovăduiau osteneala și ziceau că nu este bine ca „nevoitorul” să se spele (a se vedea că Patericul Ortodox, este plin cu astfel de sfaturi contrare Sfintei Evanghelii și nimeni nu le observă, acelea a pildelor de nevoință când oamenii nu se spălau cu aнии). Într-un cuvânt, Hristos definește cum trebuie să postească omul; dar, devreme ce pe aceștia îi respinge, este de înțeles că nu acceptă postirea exagerată, ascunsă în falsa închipuire a nevoinței aspre. Mai mult de atât, putoarea trupului nu este dovadă de nevoință, ci de abatere de la Evanghelie.

Sfântul Apostol Pavel ne ajută să înțelegem mai bine de ce erau atât de contestați de Hristos și de Apostoli acești „ucenici ioaniți”, în scrisorile pe care le trimite Sfântului Apostol Timotei, să-l ferească de rătăcire și să-l avertizeze de primejdioasa învățatură a acestor eretici. Apostolul Pavel preconizează cât de departe are să ajungă această erezie și îi scrie lui Timotei: „*Dar Duhul grăiește lămurit că, în vremurile cele de apoi, unii se vor depărta de la credință, luând aminte la duhurile cele înșelătoare și la învățăturile demonilor, prin fățarnicia unor mincinoși, care sunt înfierăți în cugetul lor. Aceștia opresc de la căsătorie și de la unele bucate, pe care Dumnezeu le-a făcut, spre gustare cu mulțumire, pentru cei credincioși și pentru cei ce au cunoscut adevărul*” (Apostoliconul, Ep. I Timotei, vers. 19-20). Chiar și atunci, părinții montanismului începeau să propovăduiască singurătatea celor necăsătoriți sau despărțiți, ca și cum aceasta este o altă cale spre mântuire. Însă vedem că Apostolul Pavel zice că inspirația aceasta vine de „*la învățăturile demonilor, prin fățarnicia unor mincinoși*”. Deci, însuși Apostolul Pavel îi consideră inspirați de demon să vorbească despre călugărie ca și cum ar fi de la „Dumnezeu”. Tocmai Pavel, precum și Varnava, erau necăsătoriți, pe când ceilalți 82 de Apostoli toți trăiau în cununia binecuvântată de Dumnezeu. Să ne reamintim că Pavel era un adolescent când a devenit Apostol, ceea ce motiva viețuirea sa de până atunci; însă, în toate scrierile sale, el nu acreditează episcopatul ca fiind destinat pentru cei singuri, toate treptele slujirii Sfântului Altar fiind destinate doar celor căsătoriți, precum zicea mai înainte: „*Diaconul să fie bărbat al unei singure femei, să-și chivernisească bine casa și pre copiii săi. Căci cei ce slujesc întru bunătate, rang bun dobândesc și mult curaj în credința cea întru Hristos Iisus*” (Epistola I Timotei, vers. 17).

Hristos zice: „*Când postiți, nu fiți triști ca fățarnicii*” (Ev. Matei, vers. 34-35). Tot pe aceștia îi numește fățarnici, pentru că Apostolul Matei prezintă predica pe care o rostește Hristos spre combaterea ereziei lor și de aceea le zice ca atunci când postesc, să nu fie triști, pentru că ei propovăduiau un post aspru, cu lacrimi și tristețe, chiar și cu sute și mii de argumente, dar contrar învățaturii lui Hristos. Din păcate toți se iau după argumentele călugărești, dar nimeni nu vede cât de mult se contrazic acestea cu Evanghelia lui Hristos și Apostoliconul Ucenicilor Lui. Deci, Mântuitorul învață ca postul să fie cu bucurie, pentru că tristețea naște anxietate, anxietatea temeri și amorțeală, iar acestea din urmă îl fac pe om mai ușor de manipulat de alții, decât să meargă cu bucurie pe calea lui Hristos. Tocmai asta își doreau liderii ereziei montanismului, ca oamenii să fie ușor de manipulat și slugărit. Oare nu același lucru și-l doresc, vizibil, și cei de astăzi ce practică aceeași erezie, sub forma „anahoretismului”, (călugăriei) sau a „pustniciei”?

Dincolo de post aspru, mâncare puțină, trăire în singurătate sau divorț pentru a alege această „*anahoretică*”, adepții acestui cult ne-creștin se considerau creștini pentru că fuseseră botezați de Sfântul Ioan. Însă orice învăța Hristos, ei răsturnau prin predicile și faptele

lor, mai mult să se asemene „lupilor” care se arătau pe ei a fi creștini, tocmai pentru a-i rătăci și pe alții. De aceea zicea Mântuitorul: *„de la începutul făpturii, bărbat și femeie i-a făcut Dumnezeu. De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de femeia sa. Și vor fi amândoi un trup; așa că nu mai sunt doi, ci un trup. Deci ceea ce a împreunat Dumnezeu, omul să nu mai despartă”* (Ev. Marcu, vers. 282-285). În acest îndemn al Său, Mântuitorul arată felul în care trebuie să fie omul, nicidecum singur cum îndemneau acești ucenici rătăcitori, ci așa cum l-a zidit Dumnezeu pe om, în comuniune deplină cu celălalt. Abia acum înțelegem de ce Apostolul Pavel, chiar și necăsătorit fiind la acea vreme, zicea că acești eretici sunt învățați de un demon să trăiască singuri și să predice necăsătoria, pentru că teoria lor era împotriva învățaturii lui Hristos și, deci, lipsită de mântuire.

Aceștia propovăduiau, cum am mai zis, și despărțirea soților pentru a trăi unul departe de celălalt. Însă Hristos arată încă o dată că omul nu are dreptul, nici măcar ca parte a aceluia mariaj, să despartă ce a unit Dumnezeu, pentru că între fiecare se nasc dispute, dar bucuria împăcării este fără de margini, și când ajung la desăvârșirea cunoașterii bunătăților, din Învățătura Mântuitorului, vor învăța cum să procedeze să nu mai aibă loc nici un fel de divergență. De aceea, Mântuitorul zice: *„Oricine-și lasă femeia sa și ia pe alta săvârșește adulter. Nu puteți să sluiți lui Dumnezeu și lui mamona”* (Ev. Luca, vers. 374-375). *„Și El le-a zis: Oricine va lăsa pe femeia sa și va lua alta, săvârșește adulter. Iar femeia, de-și va lăsa bărbatul ei și se va mărita cu altul, săvârșește adulter”* (Ev. Marcu, vers. 287-288). Apostolii relatează într-o armonie fascinantă aceste sfaturi, completându-le cu pace, încât cititorul să înțeleagă că nimeni, nici femeia și nici bărbatul să nu se lepede unul pe altul din nici un motiv, ci trebuie să fie așa cum i-a lăsat Dumnezeu pe oameni, bărbat și femeie, și ceea ce El a unit, iară nu ei, să nu cuteze să despartă. Apostolul Pavel adaugă un cuvânt care adună toate aceste sfaturi într-unul singur: *„Femeia nu este stăpână pre trupul său, ci bărbatul; asemenea nici bărbatul nu este stăpân pre trupul său, ci femeia. Iar celor ce sunt căsătoriți, le poruncește, nu eu, ci Domnul: femeia să nu se despartă de bărbatul ei! Iar dacă femeia s-a despărțit, să rămână nemăritată, sau să se împace cu bărbatul său; tot așa bărbatul să nu-și lase femeia. Celorlalți le grăiesc eu, nu Domnul: Dacă un frate are o femeie necredincioasă, și ea voiește să viețuiască cu el, să nu o lepede”* (I Corinteni, vers. 51-52).

Înaintașii montanismului îndemneau la divorț pentru a alege calea singurătății, a ascezei și a nevoiței și de aceea Apostolul îi numește insuflați de demon și îi combate.

Pentru a vedea mai concret chipul acestei erezii primare de la periferia creștinătății, trebuie să ne întoarcem la scrisoarea întâi trimisă de Apostolul Pavel către Timotei. Nu doar că îi numește inspirați de demon pe cei ce propovăduiesc necăsătoria, dar, pentru a înțelege de ce zice aceasta și la cine se referă, ne întoarcem cu un capitol în față, unde scrie: *„Se cuvine, dar, ca episcopul să fie fără de prihană, bărbat al unei singure femei, veghetor, înțelept, cuviincios, iubitor, destoinic să-i învețe pe alții, nebețiv, nedepins să bată, neagonisitor de câștig urât, ci blând, pașnic, neiubitor de argint, bine chivernisind casa lui și având copiii ascultători, cu toată bună-cuviința”* (Epistola I Timotei, vers. 14). În aceleași Epistole, Pavel condamnă iarăși erezia „părinților montanismului”, numindu-le învățăturile astfel: *„Punându-le înaintea fraților acestea, vei fi bun slujitor al Lui Hristos Iisus, hrănindu-te cu cuvintele credinței și ale bune învățături căreia ai urmat; iar de basmele cele lumești și băbești, ferește-te și deprinde-te cu dreapta credință”* (I Timotei, vers. 21). În această Epistolă

Apostolul Pavel condamnă secta pseudo-creștină și îi explică Apostolului Timotei, cum trebuie să fie Episcopul, pentru a păstra cu adevărat chipul zidit de Dumnezeu și îndemnat de Mântuitorul Hristos. În ziua de astăzi se folosește expresia „așa era atunci”, de parcă atunci trebuia să se meargă după Învățătura Sfintei Evanghelii, cum învață și Apostolii, că nu de la ei vorbeau, ci de la Hristos, iar părinții montanismului învață total invers, ca și cum s-a schimbat Evanghelia, pe când ei au inventat alte reguli.

Apostolul Pavel vorbește atât despre cel mai mare, episcopul, cât și despre cel mai mic, diaconul, zicând că ambii trebuie să fie căsătoriți, nu poligami, divorțați ori singuri. De ce el era celibatar și în același timp interzice ca un slujitor al Sfântului Altar să fie necăsătorit? Pentru că ei, toți cei 84, au fost Apostoli, dar rangurile în care au hirotonit Apostolii, au fost doar acestea: episcop, preot (mai târziu) și diacon. Aici trebuie să vedem că nu toți Apostolii au fost Botezați. Însă Hristos pe toți i-a trimis să boteze și nimeni dintre creștini nu poate să fie nebotezat sau cu botez greșit. Deci, pentru Apostoli era începătura pe care a făcut-o Hristos, însă, pentru cei de după ei, nu poate să existe această iconomie sau altă rânduială de tipul ereziei montanismului.

Montanismul apare mai evident după secolul al II-lea, când o mare parte de creștini renunță la învățăturile Apostolilor și se alătură conducătorului ereticilor, Montanus, iar mai pe urmă aceeași „trăire” singuratică o adoptă și Origene, care se și castrează într-un moment de beție și de nebulie. El intervine asupra textului Sfintei Evanghelii și falsifică atât învățătura Mântuitorului, cât și a Epistolelor. De pildă, el este primul individ din istoria creștinătății de două secole care cutează să se castreze. Celsius, un scriitor al vremii, îl combate astfel: „unii dintre credincioși, procedând așijderea cu persoanele care într-un acces de beție se automaltratează, au corupt Evanghelia de la integritatea ei originală, și de vreo trei-patru ori au remodelat-o, astfel încât acestea să fie capabile să răspundă obiecțiilor”². Apoi, Origene se apără și scrie că: „există unii care au corupt istorisirile Evangheliei”³, dă o listă cu câteva nume de presupușieretici cu care el nu era de acord, însă nu amintește nimic de montanism, întărind probabilitatea de a fi împărtășit aceeași doctrină „nevoitoare celibatară”.

Origene intervenise asupra textelor Noului Testament, adăugând în Evanghelia după Matei, folosită și de erezia montanismului, ca și cum ar fi îndemnat Hristos astfel: „sunt fameni care s-au născut așa din pântecul mamei lor; sunt fameni pe care oamenii i-au făcut fameni, și sunt fameni care s-au făcut fameni pe ei înșiși, pentru împărăția cerurilor. Cine poate înțelege să înțeleagă” (Ev. Matei, cap. 19, vers. 12). Era absurd ca Hristos să îndemne pe cineva să se castreze – să se facă famen – pentru a dobândi mântuirea; aceasta era doar una dintre demențele lui Origene pe care a dorit să și le argumenteze, adăugând pe ici, pe colo, câte ceva texte proprii în Evanghelia. Dovada că versetul este adăugat, precum alte câteva sute de versete, ne-o dă chiar cel mai vechi manuscris apostolesc, și anume „Evanghelia de Argint” (Codex Argenteus – Evanghelia Goților), tradusă de episcopul Ulfila – fost episcop arian, convertit la creștinism de Sfântul Ioan Gură de Aur – manuscris pe care

² Răspunsul lui Celsius către Origene, după ce acesta îi trimisese o scrisoare;

³ Ibidem, cap. XXVII, part. II; MISQUOTING JESUS, Harper, San Francisco, pag. 52, ISBN 9780060738174.

mai multe Patriarhii Ortodoxe, printre care și cea din România, îl recunosc⁴ ca fiind cea mai veche mărturie a unei Sfinte Evanghelii Apostolești din anul 150. Celelalte manuscrise descoperite sunt datate după secolul al IV-lea. Deci nici măcar una care să fie mai veche și mai autentică. Chiar și scriitorul Tertulian menționează această Sfântă Evanghelie, total diferită de cele folosite astăzi; iar scrierile Sfinților Ambrozie de Mediolan⁵ și Ioan Gură de Aur, nu de puține ori, dau citate ca din Evanghelie. Însă, fie ele nu se găsesc nicăieri în cele oficiale, fie au o cu totul altă formă, precum am mai argumentat în lucrarea „*Iudaizarea Creștinismului*”. Versetul falsificat de Origene privind îndermnel la castrare NU se află în această Sfântă Evanghelie originală.

Origene face mai multe greșeli, precum și aceea de a adăuga un capitol în Evanghelia după Luca, inexistent în lucrarea originală a Apostolului. Însă, dacă mândria lui de „mare” teolog l-a împins să completeze Evanghelia, precum îl acuza și Celsius, împăratul Alexandru Sever și mama sa, Lulia, i-au stat alături acestuia și l-au finanțat considerabil să reinventeze „*Biblia*”. Acest capitol se găsește în Ev. Luca (cap. 8, vers 26). Origene era egiptean și nu cunoștea deloc geografia Israelului. El adaugă relatarea conform căreia Hristos a scos demonii dintr-un om, ei au intrat în porci, porcii s-au urcat pe o stâncă și s-au aruncat în mare. Problema este că marea se afla la 48 de km de acel presupus ținut, iar porcii ar fi zburat până acolo... Sunt mult mai multe contradicții adăugate de Origene, precum numărul de îngeri menționați la Înviere, în unele Evanghelii scriind că un Înger s-a arătat la mormânt⁶, în altă parte scriind că au fost doi îngeri⁷. Pe lângă acestea, el a mai adăugat și anumite pasaje fictive⁸, care nu se regăsesc în manuscrisul original al Evangheliei Goților și care a determinat multe răsete ale celor de atunci, dar și ale celor de acum, sau versete cu tentă povățuitoare spre crimă⁹, care de asemenea nu se află nicăieri în Evanghelia Apostolească.

Falsificarea textului Noului Testament, grație mândriei lui Origene, nu se rezumă aici. Am mai discutat și argumentat acest subiect. Însă aceste dovezi incontestabile asupra „*misiunii*” lui, plătit fiind de un împărat să scrie Noul Testament, în timp ce acela era un mare călău al creștinilor, vedește interesul puterii politice de a pune mâna pe frâul creștinătății, tocmai prin compromiterea Cărții sale de căpătâi. Origene era și contradictoriu în operele sale, într-o parte zicând ceva, în altă parte, altceva¹⁰. Același stil duplicitar l-a avut și în distrugerea textului Sfintei Evanghelii. Pentru aceea, vom analiza acest text al Sfântului Apostol Pavel: „*Dar Duhul grăiește lămurit că, în vremurile cele de apoi, unii se vor depărta de la credință, luând aminte la duhurile cele înșelătoare și la învățăturile demonilor, prin fățărnicia unor mincinoși, care sunt însemnați cu fierul înroșit în cugetul lor. Aceștia opresc de la căsătorie și de la unele bucate, pre care Dumnezeu le-a făcut*” (Apostoliconul, Ep. I Timotei, 19-20). Intervenția samavolnică a lui Origene a făcut ca epistola să devină contradictorie cu

⁴ Ziarul „Lumina” al Patriarhiei Române: „Biblia lui Wulfila, dovadă a vechimii creștinismului românesc”, 6 martie 2010;

⁵ „Părinți și Scriitori Bisericești”, vol. 53;

⁶ Matei 28, 9 și Matei 28, 9;

⁷ Ioan 20, 12;

⁸ Ev. Matei, cap. 27, vers. 52-53;

⁹ Ev. Luca, cap. 19, vers. 27; Ev. Matei, cap. 10, vers. 34;

¹⁰ Hexapla și Septuaginta lui Origene, pe 4 coloane în două limbi.

versetul următor: „*Dar eu vreau ca voi să fiți fără de grijă. Cel necăsătorit se îngrijește de cele ale Domnului, cum să placă Domnului. Cel ce s-a căsătorit se îngrijește de cele ale lumii, cum să placă femeii*” (Biblia falsă scrisă de Origene, Ep. I Corinteni, cap. 7, vers. 32-33). Era absurd ca Apostolul Pavel să se contrazică atât de mult, de unul singur, întrucât mai devreme zisese: „*Se cuvine, dar, ca episcopul să fie fără de prihană, bărbat al unei singure femei*”. Deci, nu avea cum Apostolul să statornicească ca Episcopul, Preotul și Diaconul să fie bărbat căsătorit, iar mai apoi să se contrazică și să-i discrediteze, zicând că cei căsătoriți poartă grijă numai cum să placă femeilor lor și lumii, pe când inițial zisese ca tocmai cei căsătoriți să poarte grijă de Biserica lui Hristos. Acest verset nu a existat niciodată până să-l introducă Origene în Epistolă, având clar o problemă împotriva căsătoriei. Acesta este singurul motiv pentru care Epistola pare contradictorie. Apostolul nu se contrazice în realitate, ci textele adăugate de ereticul Origene fac să pară învățătura contradictorie. Iar cine nu cunoaște adevărul, riscă să se rătăcească în păreri proprii.

Dacă odinioară Apostolul Pavel îi numea insuflați de demoni pe cei ce opresc de la căsătorie, montanismul ajunge să ridice această erezie la rang de „*rânduială dumnezeiască*”. Pseudo-rânduiala „*nevoitorilor*” mai este numită în pateric „*rânduială îngerească*”, filozofând anapoda că un înger a venit să le vestească unor montaniști total opusul Sfintei Evanghelii, precum zice tocmai în Biblia lor, într-un text atribuit Apostolului Pavel: „*Dar chiar dacă noi sau un înger din cer v-ar vesti alta Evanghelie decât aceea pe care v-am vestit-o - sa fie anatema!*” (Ep. Galateni, cap. 1, vers. 8). Acestora nu li se părea și nici azi nu li se pare că merg împotriva Sfintei Evanghelii, ci, îmbrățișând duplicitarismul, ajung să cinstească anumite scrieri patristice, fără să știe că acelea erau de fapt montaniste, catalogându-le că „*țin loc de Evanghelie*”, precum au ajuns să denumească „*Pidalionul*” ca fiind „*cârma Bisericii lui Hristos*”, de parcă Evanghelia nu este cârmă, ci frână... Toate acestea se petrec tocmai pentru a fi îndeplinit cuvântul Apostolului Petru, care zice: „*Mulți se vor lua după învățăturile acestor ucenici rătăcitori și, din pricina lor, calea adevărului va fi străină multora și din pofta lor de avere și cu cuvinte robitoare, ei vor ademeni o mare parte din cei odinioară fii ai Bisericii, spre osânda lor și a celor ce-i vor urma. Căci ei pre însuși Dumnezeu nu l-au ascultat și cu ispititorul s-au învoit a mere, legându-se cu legăturile întunericului minții; s-au dat să fie înspăimântați de judecăți și judecători, întocmai lumii celei vechi*” (Apostoliconul, II Petru, vers. 11-12). Nimeni și nimic nu poate schimba rânduiala lăsată de Hristos și să pretindă că scrierile sale țin loc de scriptură, nici de ar fi Sfânt din Calendar. Dacă scrierile unui așa-zis sfânt ar ține loc de Evanghelie, cumva el ține și loc de Hristos? Unii chiar cred asta din pricina manipularilor celor mulți la număr. Însă, Hristos avertizează: „*Feriți-vă de proorocii mincinoși, care vin la voi în haine de oi, iar pe dinăuntru sunt lupi răpitori*” (Evanghelia Goșilor, Matei, vers. 47-48/ Ev. oficială, Matei, cap. 7, vers. 14-15). A se vedea că Hristos nu se referă la propovăduitori eretici din secolele 20 sau 30, ci la unii de mai aproape de perioada Apostolică și de cei care încercau să-i ademenească pe Apostoli către premergătoarea erezie a montanismului. De aceea Apostolii au lăsat doar episcopi, preoți și diaconi căsătoriți, pentru că din pricina singurătății se nasc două feluri de patimă, precum zice Apostolul Pavel (Apostoliconul, Ep. I Corinteni, vers. 50, sau Biblia cultelor politice, cap. 7, vers. 2-3). Aceste patimi se ascuns în două acoperăminte: unii cad în desfrânare, iar alții, mândrindu-se, nu

recunosc că au patima, ajungând mai rău decât cei dintâi; restul sunt „basme băbești” pe care unii le cred fără să cerceteze.

Una dintre cele mai cunoscute practici ale montanismului era „*proorocirea*”. Ei erau renumiți și chiar pentru aceasta au fost condamnați ca eretici. Apostolii vorbeau despre venirea învățătorilor rătăcitori, însă nu atât ca o profeție, cât mai degrabă ca o etapă logică ce va avea loc, pentru că încă din vremea lor se ridicau tot felul de anahoreți, care mai de care mai nevoitori și în același timp contrazicând Sfânta Evanghelie și chiar pe însuși Mântuitorul Hristos. Dar profețiile montanismului țineau de viitor, adică de ghicit. Ei se denumeau „*văzători cu duhul*”, însă basmul băbesc, pe care-l numea Apostolul Pavel mai înainte, era o erezie, pentru că însuși Mântuitorul zice: „*Dar voi luați seama. Iată dinainte v-am spus vouă toate. Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece. Iar despre ziua aceea și despre ceasul acela nimeni nu știe, nici îngerii din cer, nici Fiul, ci numai Tatăl. Luați aminte, privegheați și vă rugați, că nu știți când va fi acea vreme*” (Ev. Goților Marcu, vers. 391-393 /Ev. oficială, Marcu, cap. 13, vers. 32). Și culmea este că nimeni nu știe nici cum va fi vremea de pe urmă și nici ceasul, iar călugării și pustnicii montaniști le profetesc cu mare pathos. Este de plâns faptul că mulți se rătăcesc, dând crezare, fără să observe cât de puternic lovesc acești eretici în cuvintele cele mântuitoare ale Sfintei Evanghelii.

Hristos le rânduieste oamenilor să fie așa cum au fost creați de Dumnezeu, bărbat și femeie. Urmând Lui, Apostolul Pavel și alți Apostoli statornicesc în mod explicit faptul că îndemnul la necăsătorie este o inspirație demonică, este cu adevărat o erezie și în același timp o rătăcire a minții, o rătăcire de la Hristos și de la Cuvântul Său. Sunt două păcate capitale care strică firea și mintea omului: opunerea firii și schimbarea firii. Cele două nasc război hormonal în omul, și din această cauză mintea se tulbură. De aceea nu se hirotoneau nimeni de către Apostoli până ce nu erau căsătoriți, cum zicea și Apostolul Pavel în privința Episcopilor, care trebuiau să fie deja căsătoriți și să aibă o familie întemeiată, pentru ca mintea lor să nu fie stricată din cauza neputințelor.

Odată cu stricarea minții, trăind într-o lume ireală, apar și proorocirile fictive. Sfinții Apostoli și Episcopi din secolele I-III, condamnă erezia montanismului înainte de toate, tocmai pentru această întunecime lăuntrică generată de necăsătorie. Firește, există mai multe feluri de oameni, unii care apelează la alte căi „*de mijloc*” sau alții care nu recunosc că apelează la ele. Dar comportamentul trădează, pentru că ambele categorii nasc idei exagerate, sau dacă Hristos spune ceva, negru pe alb, ei caută să răstălmăcească și să zică prin mii de argumente nebunești că „*ar mai exista o explicație*” și așa schimbă sensul întregului cuvânt. Hristos n-a lăsat o învățătură greu de înțeles, precum arată clar manuscrisul de la anul 150, care a reușit să scape nears între anii 303 și 311 de bizantini. Dar, îngreunarea lui s-a făcut atât prin compromiterea textului, cât și prin așa-zise tâlcuiri care merg pe alături și nicidecum în armonie cu ideea pe care a transmis-o Mântuitorul sau Apostolii Săi. Să ne gândim foarte atent la acest lucru: Apostolul îi numește insuflați de demoni, iar tâlcuitorii ortodocși și catolici îi numesc insuflați de Duhul Sfânt. Deci, cine minte? Apostolii sau ereticul tâlcuitor?

II. EREZIA MONTANISMULUI DUPĂ SECOLUL AL IV-LEA, IMPUSĂ CU FORȚA ÎN BISERICĂ DE ÎMPĂRATUL EVREU-ARIAN CONSTANTIN CEL MARE

În anul 311 are loc un Sfânt Sinod în Cartagina. Cei 70 de Sfinți Episcopi în frunte cu Sfântul Majorin, episcopul de Cartagina, îi condamnă pe episcopii Felix și Cecilian care au contribuit la una dintre cele mai cumplite diversiuni din istoria creștinismului. Fiind deja vorba de domnia împăratului Constantin, de origine evreiască, după Chlorus, acesta pune la cale o strategie de strângere într-un loc a manuscriselor Apostolilor. Episcopul Felix, împreună cu alți episcopi valeți ai puterii politice, reușesc să-i convingă pe preoții și episcopii care dețineau astfel de manuscrise Apostolice să le predea pentru ca ele să fie adunate într-o bibliotecă, aparent pentru a fi studiate. Însă, după ce au fost strânse, acești episcopi trădători le-au ars¹¹. Unii ar tinde să creadă că au fost arse numai cele apocrife; nicidecum, ci toate câte au fost adunate. Tocmai de aceea, chiar și astăzi Biserica Ortodoxă iudaizată recunoaște că în Noul Testament sunt epistole care nu aparțin în realitate acelor Apostoli¹². Sinodul din Cartagina respinge acțiunea și o condamnă ca erezie, devreme ce nu era un simplu păcat distrugerea cărților Sfinților Apostoli, ci tăierea din rădăcină a multor adevăruri, cu care puterea politică, în frunte cu Împăratul Constantin, nu era de acord. Împăratul i-a fost recunoscător trădătorului Felix și ucenicului său Cecilian, răsplătindu-i în consecință: „*atunci Constantin a trimis o sumă mare de bani episcopului Caecilian de Cartagina*”¹³. Sfântul Sinod din anul 311 s-a opus hirotoniei întru episcop a diaconului Cecilian, căci fusese trădător al Sfinților Apostoli, inclusiv al întregului creștinism. Dar cei 15 episcopi favorizați de puterea imperială bizantină au pornit un război cumplit și nenumărate torturi, pe care le recunoaște și ereticul Augustin de Hipona, care spune că acești Sfinți Episcopi „*sunteretici pentru că nu dau ascultare poruncii imperiale*”¹⁴, deși ei nu aveau nici o erezie. Din perspectiva lui Augustin, care a scris mai târziu decât cele întâmplare cu aproape un veac, eretici erau cei ce nu renunțau la învățătura Sfinților Apostoli și „*drepți*” erau cei ce-l urmau pe împărat. Se vede clar că a fost vorba de o reformă, ținând seama de milioanele de victime și mucenici care, în secolul al IV-lea, în vremea lui Constantin, numără de zeci de ori mai mulți decât mucenicii din primele 3 secole. Despre Augustin se știe că: „*el recunoaște totuși că o represiune cumpătată a fost pentru mulți un mijloc de întoarcere*”¹⁵, adică cei ce urmau învățăturii Apostolilor au fost schingiuiți și torturați „*cumpătat*” să renunțe la adevărul Creștinism și să-l îmbrățișeze pe cel politico-iudaic.

Sfântul Sinod din Cartagina a trebuit să îndure multe persecuții din partea împăratului și a gărzilor sale, care, mai apoi, după anul 320, aveau să instaleze arianismul în tot imperiul,

¹¹ Istoria Bisericii creștine, vol. 2, pag. 69, Schaff, Philip;

¹² Ziarul „Lumina” al Patriarhiei Române, art. „Câte Epistole a scris Sf. Ap. Pavel” din 29 iunie 2007 „Epistola către Evrei nu a fost redactată de Sf. Pavel”;

¹³ Părinți și scriitori bisericești, vol. 14; Eusebiu de Cezareea scrieri part. II, pag. 32;

¹⁴ Augustin, *Mărturisiri*, Epistola 93;

¹⁵ „*Observatorul*” din Beiuș, anul III – 1930, nr. 4-5-6; *Papa Piu al XI-lea. Despre Augustin*, Pag. 257-258.

ca o distragere a atenției tocmai de la distrugerea așezămintelor apostolești. Despre acest subiect am vorbit mai documentat în lucrarea „*Judaizarea Creștinismului – prima parte*”. Episcopul Majorin era considerat de adversarii săi, episcopii susținuți cu bani de împărat, ca „*învechit*”¹⁶, care merge după Apostoli, și nu după reformele preferate de politicieni. Însă creștinismul rămâne neschimbat, iar temeliiile sale rămân scrierile Sfinților Apostoli, care sunt valide din vremea lor și până în vremurile cele din urmă care vor mai fi.

Subiectul arianismului s-a discutat puțin spus insuficient la Sinodul din Niceea, condus de împăratul Constantin și ereticul episcop Eusebiu de Nicomidia. Acest lucru se vede din Canoanele acestui Sinod, unde se discută despre castrare, despre schimbarea sărbătorii Învierii Domnului și întârzierea Postului, pentru că ziua împăratului cădea întotdeauna în primele săptămâni din Postul Răstignirii, fapt pentru care s-a ajuns și la o întârziere de peste 30 de zile. În vremea Apostolilor ziua Învierii varia doar în funcție de data echinocțiului de primăvară, ziua în care a fost Răstignit Hristos și prima Duminică după acest eveniment. După care, tot la acest Sinod se discută despre formele de organizare și împărțire a bunurilor donate de credincioși și alte lucruri mai puțin importante pentru frământările societății de atunci, adică tulburarea arianismului. Această tulburare diversionistă avea tocmai rolul ca împăratul să le distragă atenția creștinilor de la remodificarea Sfintei Evanghelii, pentru a multa oară după falsificările făcute de urmașii lui Filon din Alexandria și Origene.

Canonul al 3-lea al Sinodului din Niceea impun ca nici un episcop și preot să nu se mai căsătorească. Argumentele sunt nefondate, de tipul că episcopii și preoții căsătoriți își caută interesele lor proprii, iar cei singuri se arată mai ceva decât Sfinții. Din contră, îi avem până în ziua de astăzi ca exemple pe acești episcopi necăsătoriți, care sorb cu lăcomie atât din banul Bisericii, cât și din buzunarele sărmanilor preoți căsătoriți. Canonul avea să facă mari probleme întregii creștinătăți, pentru că încep să apară forme nefirești de manifestare sexuală, de la homosexualitate la pedofilie și abuzuri diverse, cazuri care nu mai avuseseră loc până atunci. Și toate acestea datorită acestui canon al 3-lea. Scopul canonului nu era nici pe departe unul întâmplător, iar argumentele aduse erau cât se poate de tendențioase.

Nimeni nu poate să-i acuze pe toți cei 82 de Apostoli pentru că erau căsătoriți și să le dea întâietate celor ce practicau erezia montanismului. Totuși Sinodul din Niceea a avut acest curaj de a-i marginaliza pe Apostoli și Taina instituită de însuși Hristos. 3 secole Biserica Creștină a evoluat cu bunătate și bucurie, chiar dacă vremurile erau grele și primejdiile de tot felul erau mult mai mari, în cele mai multe părți ale lumii, față de cele din zilele noastre. În definitiv, scopul acestui canon era acela de implementare forțată și oficială a ereziei montanismului, o erezie care timp de 3 secole fusese combătută și, în ciuda acestui fapt, manipularea asupra oamenilor singuri dăduse roade financiare mărețe pentru ereticul preot Montanus.

Împăratul Constantin vede în această erezie o oportunitate de a reuși să manipuleze mai ușor masele de creștini, care deveniseră majoritari în imperiu încă din anii 240-250, și nu cum pretindea presupusul edict de la Milano¹⁷, ce presupunea o pace acordată doar celor ce

¹⁶ Edward L. Smither, *Istorie și Teologie* (James Clarke & Co, 25 septembrie 2014).

¹⁷ Părinți și scriitori bisericești (PSB), vol. 2-9;

acceptau principiile și reformele împăratului, creștinii conservatori fiind torturați în continuare, de parcă n-ar fi fost dat nici un edict de libertate creștină.

Primul episcop adept al ereziei montanismului, a fost un anume Nifon al Constanțianeii, pe care împăratul a făcut un experiment, să vadă dacă „*merită*” să folosească tehnicile montaniștilor pentru manipularea maselor prin nebunie. Roadele nu au întârziat să apară, pentru că Nifon a dat încă de la început semne de nebunie. El fusese fiul unui boier cu numele Agapit. Boierul, ademenit de înșelarea montanistă, și-a dat pruncul să fie educat de un anume Petru. Adus aici, copilul a stat în casa lui Savatie, un boier căruia împăratul Constantin îi încredințase misiunea de a vedea cum funcționează experimentul. Copilul Nifon a fost crescut în învățătura montaniștilor și când a ajuns la maturitate, a fost hirotonit în 3 zile diacon, preot și episcop. De ce atâta grabă? Pentru că acest episcop avea să le dovedească iudeilor, că montanismul chiar înnebunește oameni. Printre lucrările de îndobitocire scrise de Nifon, se numără câteva titluri halucinante: „*Somnul*” unde scrie despre el: „*Când a auzit aceste cuvinte smerite, diavolul s-a înfuriat și mai rău si i-a adus o somnolență teribilă și căscături neîntrerupte, vrând astfel să moleșească pe cuviosul. Acesta însă, dându-și seama de ispită, a luat un toiag și a început a se lovi cu mânie, zicând: "Rob nesăturat, ți-am dat de mâncat și de băut. Mai vrei și somn? Te voi învăța eu ca să dormitezi!"*. Se vede că Nifon era învățat să doarmă puțin, pentru ca mintea sa să nu mai funcționeze cum trebuie. „*Căscatul*” nu vine de la diavol, ci de la nesomn, când creierul îi spune omului că nu este oxigenat suficient ca să poată procesa. Apoi, după băutură – pentru că însuși zicea că se alimenta cu ea pentru „*sporirea desăvârșirii*” în nebunia pe care el o punea la cale și începuse să vadă și demoni și aflară soluția să scape de ei: să se ia singur la bătaie cu parul în cap. Din lipsa unei minți sănătoase, Nifon se bătea singur cu ciomagul. Când cere Dumnezeu, cuiva, atâta demență? După ce-și zdruncina capul, începea să vadă ba sfinți, ba demoni, cu care visa că se ia la bătaie și în realitate se autoflagela în somn. Nifon se certa cu propria demență.

După ce a fost îndobitocit și înnebunit, Nifon a fost dat exemplu pentru ceilalți amăgiți. Iată ce se mai scrie despre dânsul: „*și-a luat canon să-si dea in fiecare zi câte patruzeci de pumni. Iar dacă se întâmpla vreo ispită sau îl lupta vreo patimă, atunci pumnii cădeau câte o sută, două. Lovindu-se astfel zilnic, a slăbit mult cu trupul. Adeseori amețea de durere și cădea la pământ ca un mort*”¹⁸. Ajuns la nebunie totală, se bătea singur în somn și își închipuia că îi bate pe diavoli: „*Adeseori în vis năvăleau diavolii asupra lui, îl tulburau și nu-l lăsau să doarmă. Cuviosul lua atunci toiagul și îi lovea cu putere duhovnicească*”¹⁹. După ce se bătea zdravăn cu parul în cap, Nifon începea să „primească vizite extraterestre”. În halucinația demenței sale, „vede unul care vine să-l lovească cu un târnăcop în cap”²⁰. Toate aceste aberații sunt scrise până astăzi în cărțile așa-zisei „biserici” pseudo-ortodoxe. Dar oamenii nu știu ce înseamnă erezia montanismului și din păcate, nici teologii, pentru că niciodată nu se predă în facultăți ceva legat de montaniști, tocmai pentru a nu li se trezi curiozități de cercetare teologilor și astfel să vadă cât de înstrăinați sunt de rânduiala Apostolilor și cum au fost ademeniți să practice o „*ortodoxie*” care nu este nimic altceva decât

¹⁸ Viața și învățăturile S. I. Nichifor, Petroniu Tănase, Muntele Athos, 23 decembrie 1986, cap. 1;

¹⁹ Ibidem, cap. 3 – „Undelemnul candeliei”, Petroniu Tănase, 1986;

²⁰ Viața și învățăturile S. I. Nifon”, Eftimie, episcopul Romanului și Hușilor editura E.R.H. 1993, Pag. 22.

o mare manipulare în care s-au adunat mai multe erezii, printre care și aceasta. Revenind la Nifon, care a și murit din cauza loviturilor nenumărate la care se supunea zilnic, puterea politică a avut confirmarea că implementarea ereziei montanismului este cu adevărat o armă cu care pot să îngenuncheze întreaga creștinătate. Cei ce odinioară erau numiți eretici acum primeau numele de „*cuvioși*” și s-a accentuat denigrarea celor căsătoriți, pentru divinizarea celor singuri. Majoritatea erau trecuți în calendare ca și „*sfinți*”.

Mai mulți episcopi s-au manifestat împotriva introducerii ereziei montanismului în creștinism, o dată cu iudaizarea învățăturilor și arderea manuscriselor Sfinților Apostoli. Printre aceștia se numără și episcopul Teodor al Mopsuestiei. Inițial făgăduiește „*voturile*” sau pseudo-jurămintele montanismului, dar la 19 ani se căsătorește cu Ermiona (Hermione) din Antiohia. Episcopii deja montaniști îl condamnă și critică aspru căsătoria lui. Aceștia îi cer să divorțeze și, ca făgăduință, să-și ardă lucrurile personale. Teodor refuză²¹ acest lucru și rămâne neatins de intenția „*celibatarilor*”, printre care episcopii Valerie, Porfirie și Florentin, episcopi montaniști. Sfântul Episcop Ghenadie din Antiohia îl întărește²² pe Teodor, să nu renunțe în fața presiunilor. În anul 392 este hirotonit episcop al Mopsuestiei de către Episcopul Diodor, iar mai apoi, în anul 395, participă la un Sinod împreună cu Sfântul Ioan Gură de Aur, și el căsătorit cu Sfânta Olimpiada. În proloagele montaniste nu apare acest detaliu, tocmai pentru a se induce ideea că el era călugăr. Însă episcopul Teofil – cel care arsese de vii 10.000 de creștini care nu acceptase iudaizarea²³ - susține un Sinod în Alexandria, unde o acuză pe Olimpiada că adeseori ascunde în casa ei preoți și creștini care nu se supun reformelor și o condamnă că nu face ascultare de biserica imperială. Pe data de 14 septembrie 407 Sfântul Ioan Gură de Aur este executat și Sfânta Olimpiada este nevoită să plece din Constantinopol în Nicomidia. Aici ea este persecutată de iudeo-creștini și, în cele din urmă, își găsește sfârșitul, la aproape un an după Sfântul Ioan, pe data de 25 iulie (7 august S.N.) 408. Viața Sfintei a fost falsificată precum a fratelui Sfântului Vasile cel Mare, Sfântul Grigorie Episcopul Nissei și a soției sale, Teosevia. Revenind la sfârșitul vieții Sfintei Olimpiada, ea ajunge în Nicomidia după moartea Sfântului Ioan Gură de Aur (anul 407). După moartea ei (408) se scrie o carte ca și cum Sfântul Ioan îi trimitea scrisori, pe când aceasta era în Nicomidia. Sfântul Ioan era deja decedat de un an de zile, să-i mai poată trimite scrisori. Și alte cărți ale Sfinților au fost falsificate, ca de pildă Canoanele Sfântului Vasile cel Mare. De pildă, primul canon vorbește despre o structură eretică numită „*catari*”²⁴. În virtutea faptului în care Sfântul Vasile a decedat în anul 379 d.Hr., nu avea cum să vorbească despre un cult budist care apare mult mai târziu²⁵, după anul 1100 d.Hr.

Cel mai vizibil caz de luptă împotriva implementării ereziei montanismului în Biserică îl constituie viața și activitatea Sfântului Vasile cel Mare și a fratelui său, Sfântul Grigorie episcopul Nissei. El s-a născut în anul 335 în Capadocia. Din cauza timpului, datele cu exactitate ale hirotoniei sale întru episcop sunt uitate. Se presupune însă anul 372, și din

²¹ Mansi, cap. 9 pag. 284;

²² „De Viris Illustribus”, cap. 12;

²³ Viețile Sf. de peste tot anul; Episcop Galaction al Teleormanului; Ed. BOR Alexandria 2003, pag. 442/jos;

²⁴ Din Pidalion; Vasile cel Mare; canonul 1;

²⁵ "Le sang des Cathares", Presses Pocket, 1976.

sinaxare reiese anul 382. Dar, contradicția majoră apare la momentul în care se scrie despre perioada sa de exil, când a fost alungat din scaunul episcopal în anul 376 și revine în 378. Mai mult de atât, Grigorie este hirotonit episcop de Sf. Vasile cel mare, care moare în 379. Deci, Sinaxarul Ortodox relatează că l-a hirotonit în 382 un episcop mort de 3 ani... Era absurd să plece din scaunul Episcopal în anul 378, dacă același sinaxar îl aduce drept Episcop abia în 382. Anii sunt modificați pentru a se ascunde realitatea perioadei de hirotonie a sa întru Episcop, ca cititorul să nu-și dea seama că el se căsătorise și nu fusese un călugăr, ci un horepiscop.

Sfântul Vasile cel Mare îi cunună pe fratele său, Grigorie, cu Teosevia în anul 371, și în anul 372 apare menționat pentru prima dată ca Episcop. Modificarea biografiilor lor de către așa-zisele Biserici Ortodoxe face să fie de neobservat faptul că în anul 372 era încă activ canonul al 3-lea de la Niceea, care interzicea cu desăvârșire căsătorirea clericilor.

În ceea ce privește cealaltă poveste falsă despre viața Sfântului Grigorie cu „*hirotonia după decesul soției*”, nici nu poate fi vorba, pentru că sunt doi ani în care se presupune decesul ei, în unele date anul 394 și în altele 387; dar, cum putea să fie hirotonit de Sfântul Vasile cel Mare, care l-a și propus pentru episcopie, tocmai în anul 387, dacă Sfântul era decedat de 8 ani? În alte surse apare anul decesului Teoseviei 394. Deci, sinaxarele sunt falsificate în chip haotic, pentru a scădea interesul cititorului de a căuta anii și succesiunea evenimentelor, cu scopul de a ascunde opoziția și „*neascultarea*” lor față de un canon eretic. Întortocherea de informații încearcă să mușamalizeze faptul că Grigorie este hirotonit Episcop căsătorit, iar Sf. Vasile cel mare încalcă în mod vizibil canonul al 3-lea al Sinodului de la Niceea, care impune ca nici un cleric să nu fie hirotonit căsătorit. Constatăm așadar că Sfântul condamnă erezia montanismului tocmai prin dreapta încălcare pe care o face acestui canon eretic și ne-creștin.

Hirotonia Sfântului Grigorie de Nyssa în treapta de episcop îndată după căsătoria lui cu Sfânta Teosevia dovedește faptul că Sfântul Vasile cel mare și alți episcopi, printre care marele teolog și episcop Grigorie de Nazianz, se opuneau canonului Sinodului din Niceea, care născuse mari probleme în Biserică. Ei hotărâsc hirotonia lui în anul 372, cu 10 ani înainte să fie convocat Sinodul al II-lea ecumenic, în timpul căruia a fost ucis Sfântul Meletie episcopul Antiohiei, care se opusese ereziei iudaizării creștinismului. Deci, nici măcar nu așteaptă ca un alt Sinod să revoce acel canon contradictoriu, că ei practică în continuare hirotonia horepiscopilor apostolici, adică a celor căsătoriți.

Prin cenzurarea și complicarea biografiei Sfântului Grigorie de Nissa, bisericile iudeo-creștine au crezut că oamenii nu vor avea interesul să caute mai mult decât li se permite să citească. Anii au fost așezați într-un mod haotic pentru a nu stârni întrebările creștinilor cu privire la căsătoria lui înainte de hirotonia de episcop și reactivarea horepiscopatului interzis la Niceea, fără a aștepta să facă asta vreun Sinod.

Erezia montanismului a fost și rămâne ciuma care bântuie creștinătatea încă din vremea Mântuitorului, apoi în perioada Apostolică și niciodată n-a putut să intre în Biserica Creștină până în secolul al IV-lea, odată cu persecuțiile împăratului Constantin și arderea scrierilor Sfinților Apostoli. După secolul al V-lea episcopii căsătoriți au fost marginalizați și discriminați, la fel și preoții de mir și diaconii. De acum li se dă întâietate practicantilor ereziei montaniste, o erezie care are eficiență puternică în ceea ce privește manipularea unor mase

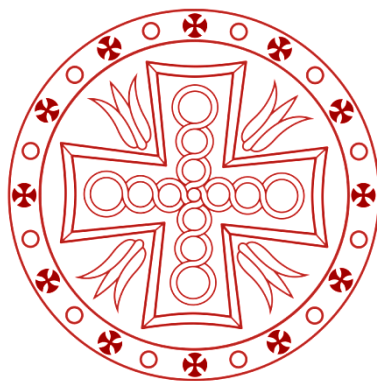
de oameni, dar nu și în mântuirea lor. De atunci și până în ziua de astăzi, montanismul stăpânește o mare parte a fostului creștinism, care a devenit iudeo-creștinism, total diferit, opus chiar creștinismului real predat de Mântuitorul nostru Iisus Hristos.

Problemele „*anahoreților*” nu au dispărut nici până în ziua de astăzi, din „*când în când*” fiind descoperite cazuri de fapte șocante, care nasc multă sminteală în lume. Aceasta a fost calea nefericită prin care iudeii au putut să pună mâinile pe frâul unei părți a Bisericii, prin persoanele imorale, care se adună și se hirotonească episcopi în funcție de cârdășii, unii cu alții punând la cale, trăind și dormind împreună, la propriu, fapte similare și interese comune, între care nu poate pătrunde nimeni, decât dacă este precum ei. Astfel au „*stăpânirea*” garantată, multe secole de aici înainte. De fapt, să nu ne mire că s-a întâmplat această „*cucerire*” a unei majorități a Bisericii de către montaniști, pentru că mai înainte Apostolii ne avertizau că se va întâmpla aceasta: „*Aceasta nu s-a făcut din voia omului, ci pentru sfințirea oamenilor a grăit Dumnezeu, trimițând Duhul Sfânt. Dar, de la început au fost între noi și ucenici mincinoși care s-au îndepărtat de la început; după cum și între voi vor fi, care vor strecura eresuri pierzătoare și tăgăduind chiar pe Domnul care odinioară îi chemase și pe ei la luminare, de care îndepărtându-se, și-au pierdut sufletele. Mulți se vor lua după învățăturile acestor ucenici rătăcitori și din pricina lor, calea adevărului va fi străină multora și din pofța lor de avere și cu cuvinte robitoare, ei vor ademeni o mare parte din cei odinioară fii ai Bisericii, spre osânda lor și a celor ce-i vor urma*” (Apostoliconul, Epistola a II-a a Sf. Ap. Petru, vers. 10-11). Amin!

Lucrare inclusă în patrimoniul cultural al Asociației Creștine „Apostoliconul”

Autor: Pr. Nicolae Ilie

Editare text și corectură: Ciubotaru Valentina

Asociația Creștină „APOSTOLICONUL”
Tel: 0748595007 (Președinte: Pr. Nicolae)
Pentru susținerea proiectelor noastre:
IBAN: RO22BRDE090SV56167160900

SFÂNTA NONA
SOȚIA SFÂNTULUI IERARH
GRIGORIE CEL BĂTRÂN
EPISCOPUL NAZIANZULUI